

MEDJUGORJE

**MARIÁNSKE
CENTRUM
MEDŽUGORIE**

**Milé deti,
nezabúdajte,
že ste
všetci
dôležití pri
tom veľkom
pláne, ktorý
Boh riadi
cez
Medžugorie.**

86

3. štvrtrok 2007

NEPREDAJNÉ

Výročí zjavení v Medžugorí 25. júna 2007

Každý z nás je dôležitý v Božom pláne

„Boh chce obrátiť celý svet a pozvať ho k spáse a na cestu k nemu, ktorý je počiatok aj koniec všetkého bytia.“ To sú slová z posolstva na výročie zjavení 25. júna 2007.

Už 26 rokov nás Matka Božia denne nabáda a prosí, aby sme vnútorne a zo srdca prijali jej posolstvá a nasledovali ich. V deň výročia sa do Medžugoria zhromaždili tisíce pútnikov zo všetkých svetadielov, aby prežili Božiu blízkosť, vypočuli si posolstvá Matky Božej a porozumeli im. Matka Božia povedala: **Boh chce, aby sa obrátil celý svet. Ved' už dnes sme svedkami silnej globalizácie, vzdialenosti prestávajú byť problémom, sme prepojení rozličnými sieťami. Ľudská činnosť má vplyv na celý život a podmienky našej planéty. Ak máme uchovať svet pre nasledujúce generácie plný života a krásy, potrebný je zodpovedný prístup všetkých ľudí.**

Svet potrebuje morálnu obrodu, pokánie! Problémy vo svete nevyrieši samotná ekonomika a hospodársky rast. Potrebná je zmena zmýšľania, láska k blížnemu, úcta k stvorenstvu a k ľuďom. Matka Božia v Medžugorí nás vedie po ceste pokánia, po ceste modlitby, po ceste zmeny zmýšľania. Len tak dosiahneme vnútorný pokoj, skutočný mier.

Málokedy spomenula Matka Božia vo svojich posolstvách Medžugorie. Na tohoročné výročie zjavení však zdôraznila veľký plán, ktorý má Boh prostredníctvom Medžugoria. Každý z nás je dôležitý, každý z nás sa môže otvoriť veľkej milosti, ktorá prúdi cez Medžugorie, a stať sa nástrojom v Božom pláne.

Do Medžugoria putujú pútnici zo všetkých krajín sveta. Matka Božia spája zodpovedných ľudí, ktorí pomôžu vytvárať lepší svet. Vizionári viackrát spomenuli, že Matka Božia im zverila tajomstvá o budúcnosti sveta. Ona nás nenechá samotných. Prijmime jej milujúcu ruku, pevne ju chyťme a nechajme sa ňou viesť. Povedie nás ku skutočnému pokoj. Cesta k nemu je pre každého z nás osobitá, ale Matka Božia nie je unavená, každého z nás povedie po správnej ceste.

Matka Božia, ďakujeme ti, že tak dlho ostávaš pri nás.

V modlitbe s Vami spojení
Vaši priatelia
z Mariánskeho centra Medžugorie

Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili

Mons. Bernardo Savino Cazzaro OSM bol tretím arcibiskupom v Puerto Montt. Narodil sa v Monasteri di Treviso v Taliansku 29. novembra 1924. Dňa 2. 7. 1970 dostal chilské štátne občianstvo. Je synom Luigiho Cazzara a Luisy Bertollovej. Je rehoľným kňazom Máriiných služobníkov. Od roku 1946 žil v okolí Benátok. Slávnostné sľuby zložil v Ríme 22. 9. 1946. Študoval teológiu na Mariane v Ríme a literárnu vedu na milánskej univerzite Catholica. Za kňaza bol vysvätený v Lateránskej bazilike v Ríme.

Mons. Bernardo Savino Cazzaro strávil veľkú časť svojho života ako misionár v Chile. Keď skončil s aktívnou biskupskou službou, vrátil sa do svojej rodnej zeme, do Talianska, aby tam pomáhal. Účinkoval ako duchovný poradca a spovedník v mariánskej svätyni Monte Berico. Keď bol s pútnickou skupinou z provincie Vittorio Veneto v máji 2007 v Medžugorí, zhovárala sa s ním Lidija Parisová o jeho dojmach z Medžugoria.

Otec biskup, toto je váš prvý pobyt v Medžugorí. Čo vás podnietilo, aby ste sem prišli?

Áno, som tu po prvýkrát. Pozvala ma sem skupina pútnikov, ktorí pochádzajú zväčša z Vittoria Veneta. Keď som bol ešte v Chile, už som počul o Medžugorí, ale iba veľmi málo. Pre Chile to leží na druhom konci sveta, veľmi ďaleko. Keď som bol zasa v Taliansku, počul som v Rádiu Mária pátra Liviusa, keď hovoril o medžugorských posolstvách. Chcel som spoznať Medžugorie osobne, a nie iba počúvať, čo o ňom hovoria druhí.

A vaše prvé dojmy?

Môj prvý dojem bol pekný a pozitívny. **Vidím, že je to pravda, čo som počul, ba objavil som ešte viac, než som si predstavoval.** Delí sa to na

dve hľadiská. Jedno sú miestne danosti – tu je okrem samotných miest zjavení ešte veľký počet miest modlitby. Miesta, kde sa možno ľahšie modliť, kam ľudia aj chodia, kde sa schádzajú. O tom som nič netušil! Vedel som, že tunajší kostol má dve veže. Ten kostol je veľmi pekný, veľmi pozoruhodný! Druhé hľadisko je množstvo ľudí, ktorí sem prichádzajú. To na mňa veľmi zapôsobilo. Toľko pútnikov, taká horlivosť a taká veľká vzájomná srdečnosť. Možno pozorovať, ako je každá skupina malým spoločenstvom, ktoré sa na všetko podujíma spoločne. Sú jedno srdce a jedna duša, sú živým evanjeliom. To na mňa veľmi zapôsobilo. Človek viac-menej číta tie posolstvá, ved' v nich niet nič nového, ale ten veľký počet ľudí, ktorí prichádzajú, aby videli, precítili, zažili, to je skutočne pôsobivé!

Arcibiskup na dôchodku Mons. Bernardo Cazzaro s pútnikmi z Talianska v Medžugorí

Stretli ste sa s vizionármi?

Nehovoril som s nikým z nich, ani som sa o to neusiloval. Včera som bol pri Mirjaninom zjavení, je to príjemné, že existujú zjavenia. **Som Bohu vdáčný, že sa Matka Božia už tak dlho zjavuje, lebo tieto milosti nie sú určené vizionárom, ale nám.** V skutočnosti sa Matka Božia prostredníctvom vizionárov zjavuje nám všetkým, prihovára sa všetkým. Mám dojem, že dôležité je niečo iné. Ježiš povedal: „Blahoslavení tí, čo nevideli, a uverili.“ Zaplavuje ma veľký pokoj, lebo z posolstiev viem, čo mám robiť, aj keď ich nepočujem priamo od Matky Božej. Cez časopisy sa potom posolstvá dostávajú do celého sveta. Nepríde

každý, aby sa presvedčil, či je každá udalosť pravdivá, alebo nie.

Zjavenia trvajú teraz už 26 rokov.

Trvanie zjavení je osobitnou témou. Ja s tým problémy nemám. Nevyžadujem od Boha nijaké vyúčtovanie. To bude on žiadať odo mňa, a nie ja od neho! Ak sa Pán chce zjaviť dva razy alebo dvadsať ráz alebo dvesto ráz, čo mu ja mám predpisovať? Toto tu nie je obraz, iba rám. Obsahom obrazu je to, čo on od nás žiada, aké problémy máme riešiť. To je obsahom obrazu. On chce premeniť nás i celý svet. Aj keď sme tvrdohlaví, Pán je vytrvalý. Pomaly nás vychováva posolstvami, ktoré svojou podstatou od-

zrkadľujú evanjelium. Keby sme viac čítali evanjelium, nepotrebovali by sme nijaké posolstvá. Nuž ale, my sme evanjeliá zanedbávali a posolstvá nám to pripomínajú. Tie posolstvá nie sú ničím výnimočným, ničím ťažkým. Iba my musíme zmeniť svoje srdcia. Ježiš o tom hovorí už 2000 rokov.

V histórii existujú súkromné zjavenia, ktoré pre niektoré osoby pretrvali celý ich život, ibaže sa nedostali na verejnosť. Tu v Medžugorí preniklo všetko na verejnosť.

Pán má svoje plány. Existujú charizmy. Charizmy vždy prinášajú Cirkvi alebo verejnosti úžitok. Niekedy je tento úžitok skrytý, ale charizmy nikdy nie sú absolútne a prísne súkromné. Ich cieľom je vždy spoločné blaho, a nie iba osobné. Tu sú charizmy viditeľné pre všetkých, zrejme a všetkým prístupné.

Čo poviete na pastoračný život tejto farnosti?

Matka Božia si vyvolila miesto, ktoré bolo z cirkevného hľadiska predurčené. Vyvolila si farnosť pre Božie požiadavky, o ktoré tu prevzali starostlivosť kňazi. Máte šťastie, že máte vynikajúcich františkánskych pátrov; nie iba jedného, ale hneď celé spoločenstvo vysvätených pátrov. Matka Božia sa však prihovára všetkým farnostiam. Čo hovorí tu, platí pre všetky farnosti. Mali by byť farnosťami modlitby, viery a lásky. Iba keď je farnosť veľmi veľká, je to veľmi ťažké, lebo ľudia sa už navzájom nepoznajú. Medziľudské, osobné vzťahy tu už neexistujú.

V Latinskej Amerike, v Chile, kde som bol dlhé roky, nazývame farnosť „spoločenstvo spoločenstiev“.

To znamená, že mnohé farnosti pozostávajú z 25 až 30 malých farností, ako vinič; ich hlavou je kňaz, ktorý býva v hlavnom farskom sídle, niekde uprostred. Farnosť je teda spoločenstvom viacerých malých farností, no každá z nich je malou samostatnou jednotkou a kňaz vedie všetky za spolupráce laikov, mnohých laikov, lebo je veľmi málo kňazov. Keď sa na to takto pozeráme, Matka Božia si vyvolila jednu farnosť, aby nám povedala, že všetky cirkevné štruktúry majú byť v službe lásky a viery. Nemajú byť fixnými správcovskými štruktúrami, lež ako pomocné sily majú slúžiť, aby sa ľuďom dobre darilo.

Ako postupuje Cirkev, keď chce formálne uznať nejaké miesto, na ktorom sa niečo deje, čo láka toľkých pútnikov, ako v Medžugorí?

Cirkev to robí veľmi dobre tak, ako to robí. Treba si počínať múdro. Múdro nielen preto, lebo démon sa môže zjaviť ako anjel svetla, ako to povedal už sv. Pavol. Má to aj iný dôvod. Porozprávam vám malý príklad: súdne konanie môže trvať veľmi dlho. Sudca môže len vtedy vysloviť rozsudok, keď už vypočul všetkých svedkov. Jedni tvrdia to, iní protirečia, navzájom sa obviňujú... Tu nejde o proces, je to však porovnanie, ktoré mi práve prišlo na um. Sudca musí načúvať. Keď všetci prehovorili, potom kauzu pozná a môže vysloviť rozsudok. Vo Fatime sa udiali roku 1917 nadprirodzené zjavenia a Cirkev dala naplno zelenú až roku 1942,

teda po 25 rokoch. Ľudia tam síce chodievali modliť sa, vzniklo duchovné, veriace hnutie, ale Cirkev dlho nedávala svoje uznanie. To však neublížilo duchovnému ovociu. Keď to uvážime, pýtame sa: „Sú tieto zjavenia, tieto úkazy Božieho pôvodu, alebo nie?“ Tá zvedavosť je pochopiteľná. V žiadnom prípade neodsudzujem toto hľadisko, no vravím: čo je dôležité? Dôležité je dačo iné: ovocie, ktoré to prináša! Ovocie! Keď sa blížim ku stromu plnému ovocia, nepozerám na to, či má korene

zdravé alebo choré. Vidím pekné ovocie, jem ho a ponúkam ostatným. Keď je ovocie dobré, iste budú aj korene zdravé, tak to vraví aj Ježiš. Ak niekto vraví, že neverí, tak rozumiem aj tomu, lebo je to ľudské stanovisko, ani ho nemožno odsudzovať, lebo tu nám Cirkev ponecháva úplnú slobodu rozhodnutia. Ako obsah viery musíme prijať iba „Vyznanie viery“ a dost'. Všetko ostatné je súkromná vec. Nevyhrabávaj korene. Pozoruj ovocie, ovocie obrátenia, výzvu a obsah posolstiev. Všetky obsa-

hujú evanjeliové slová. Evanjelium nemožno odmietiť, aj keď sa ti vidí maličerné ako „detská strava“. Veď my sme ako deti a Matka Božia nám núka v podstate „detskú stravu“. Stali sme sa akoby deťmi a potrebujeme novú evanjelizáciu. Matka Božia to hovorí jednoduchou formou ako Matka. Dáva nám malé, ale vzácne úlohy, aby sme dokázali uskutočňovať to evanjelium, na ktoré sme už takmer zabudli. To je dôležité. Poskytnime Cirkvi tú pomalú cestu. Ona musí skúmať. Preskúmať pre a proti, všetko, čo chce. Povie sa: „Cirkev to má uznať.“ Kto je tá Cirkev a kto sme my? Nuž veď my sme tá Cirkev, my sme to už uznali! Potrebujeme však zodpovednú hierarchiu, aby tu neurobila chybu. Všetko dobré, čo sa deje, musí podporiť. Keď idem ku stolu, nepozerám, čo sa deje v kuchyni. Stačí mi, keď mi donesú dobré jedlo. Najem sa a som spokojný. Pokiaľ však ide o kuchyňu, úplne jej dôverujem! Nevrátim jedlo preto, lebo neviem, či sa v kuchyni dodržiavajú všetky hygienické predpisy. To je malé prirovnanie... Chápem biskupov v ich ťažkostiach. Ako často nás zaťažujú rozličnými posolstvami... vyskytujú sa aj hlúposti, ešte aj v tlači..., ktorá večnú spásu robí závislou od svojho vlastného príspevku. Nedajme sa pomýliť! Sú aj klamlivé posolstvá, podľa ktorých neprichádza spása od Ježiša, ale od tvojho ruženca, od tvojej púte, a nie od tvojej spovede, od svätého prijímania a od obrátenia...

Aký je váš názor na pôst?

Pôst je tu správne pochopený. Veľa som o tom premýšľal. Pôst tu má pri-

meranú mieru, zameriava sa na lepšie užívanie vecí. My hlupáci sme v nebezpečenstve všetko preháňať. Tak zničíme každú dobrú vec, ktorá sa nám podáva. Narušíme všetko, lebo sme hriešnici. Nevážime si ani potravu, lebo jeme priveľa. Tak sa stráca aj zdravie. Potom robíme odtučňovaciu kúru, pohybujeme sa, beháme... Matka Božia hovorí: „Postite sa dva razy do týždňa!“ To je dobre, to je vynikajúce, ako to vyžaduje. Tento spôsob pôstu má vykonávať každý, kto môže. Sú ľudia, ktorí to nemôžu, lebo na to nemajú síl. Tak sa treba postiť iným spôsobom. Sú veci, ktoré používame zle, ako napríklad televízia. Myslím si, že najdôležitejším pôstom, ktorý potrebujeme, je vypnúť televízor pri špiňavých programoch a internet tiež.

Bosniasky provinciál P. Mijo Džolan

Tu v Medžugorí nás Matka Božia vyzýva, aby sme si uctili kríž.

Lebo sme na kríž zabudli, nie na telesný, ale na ten kríž, o ktorom hovorí Ježiš v evanjeliu. Uctievanie kríža je súčasťou zbožnosti, ktorá sa má odzrkadľovať v živote. Musíme svoje deti vychovávať a naučiť ich, že sa neslobodno podvoľovať svojim náladickým. Keď som bol ešte malý, učili nás viazať „kytičky“ z malých obetí, ktoré sme vykonali, aby sme ich potom v máji odovzdali Matke Božej. Uctievanie kríža upriamuje pozornosť na jeden bod a ten má potom osvetľovať všetko ostatné. Kríž, ktorý nosíš na svojich pleciach..., prijať utrpenie v jednote s Kristom. Tento kult musí prejsť do života, to je kult, ktorý sa páči Bohu. Bolo by farizejstvom v ko-

stole uctievať kríž a mimo kostola uctievať samého seba, pestovať svoju samolúbosť, kríž odhadzovať a všetko podniknúť, aby človek unikol krížu vo svojom živote. Potom kríž naozaj príde a sme zúfalí a nevieme, čo máme robiť.

A teraz ešte spoved'. Prichádzajú sem pútnici z celého sveta, aby sa vyspovedali.

To je pekné. To je jedno z najkrajších ovocí na tomto mieste obdivuhodných zjavení. Naozaj, Matka Božia odporúča spoved', aby nás konfrontovala s Božím milosrdenstvom a zmenila náš život.

Každý deň spovedáme. Nuž tak sa to deje vo všetkých svätyniach, kde sú kňazi.

slávi sv. omšu 24. júna 2007 v Medžugorí

Medžugorie je miestom obnovy aj pre kňazov. V júli máme duchovné cvičenia pre kňazov.

Vynikajúco! Aj my kňazi sme ľudia ako ostatní. Máme svoje slabosti a tiež potrebujeme obrátenie. Niet záruky, že môžeme ostať v milosti! Celkove tu nevidím nijaké prevrátenosti, nič, pre čo by sme sa museli trápiť. Ako biskup tu nevidím nijaké pomätenosti, nič čudného. Všetko je v normách Cirkvi: liturgia, modlitba, obeta i obrátenie. Či Cirkev povie: „Je to pravda!“ dnes alebo o dvadsať rokov neskôr, to nie je dôležité. Netreba sa ponáhľať! Nech Cirkev koná slobodne! Nech rozhodnú všetky authority pevne. To je predovšetkým miestny biskup alebo v tomto prípade Vatikán. To vôbec nie je dôležité. Ja si vážim ovocie.

P. Tomislav Pervan

Medžugorie žije už 26 rokov. V predchádzajúcom štvrtstoročí sa nezamazateľne vpísalo do srdc katolíkov, ale aj všetkých hľadačov Boha. Vtedy nik nemohol nič ani len tušiť a už vôbec nie plánovať. Nik nemohol tušiť alebo

predpovedať taký vývoj: epochálne zmeny na politickom a duchovnom javisku, pre ktoré bolo Medžugorie predchodcom, poslom, svedkom a priateľom. Odkedy je na javisku dejín Medžugorie, dejú sa vo svetových deji-

– Boží ľud na ceste

nách tolké zmeny, ba prevraty bez krviprelievania, lebo ich začalo samo nebo. Napríklad celkový pád komunizmu je udalosťou tisícročia, ktorá potrebuje vysvetlenie vo svetle dejín viery a filozofie, a rozpad Sovietskeho

zväzu ako dejinný objav, nastal 10 rokov po začiatku medžugorských udalostí.

Medžugorie sa vtlačilo na mapu viery nie vôľou vizionárov alebo medžugorských duchovných – ako by to chceli podaktorí tvrdiť – ale vôľou vyššej moci, ktorá to všetko začala, viedla a vykonala v celkom presných dejinných súvislostiach. Ovocie je nevýslovné v miliónoch návštevníkov, pútnikov, hľadačov Boha, ale aj v neprehľadnuteľnej armáde všetkých, ktorí nemôžu putovať, a ktorí akoby zahalili celý svet neviditeľnou sieťou – duchom, zbožnosťou, posolstvami, duchovnou obnovou a modlitbovým hnutím.

Udalosť sa spočiatku viazala výlučne na svedectvo vizionárov, ktorí odovzdávali svoje skúsenosti. Tieto skutočnosti, ich odozva a pôsobenie si hľadajú svoj význam na mnohých rovinách: na biblickej, vedeckej, psychologickej, medicínskej, teologickej, filozofickej, ako aj na rovine vied porovnávacjej religionistiky. Vedecký a teologický výklad tohto úkazu nemôže ostať len pri pozorovaní udalosti samotnej bez toho, žeby zvažoval, čo nasledovalo po zjavení, totiž jeho účinky a pôsobenie v Cirkvi a v jednotlivcoch. Až potom poznávame pravý význam tých počiatkových udalostí. Aby sme si teda Medžugorie vedeli správne vyložiť, musíme sa naň pozeriť vo svetle zjavenia a dejín spásy.

Všetci vieme, že zjavenie v kresťanstve je postupné: máme absolútne a neprekonateľné Božie zjavenie v Kristovi. On je obrazom a podobou Božej bytosti, on je pravý vykladač, Boží exegéta medzi nami. On je Božia tvár, Boh osobne. On je obrazom toho, čo môže mať človek od Boha. Ježiš je

Vizionári sa modlia sedem Otčenašov po sv. omši 25. júna 2007

v jednej osobe portrétom živého Boha. Druhým stupňom zjavenia sú spisy Starého a Nového zákona. Tieto spisy sú svedectvom zjavenia, ktoré môžu a musia viesť k plnému zviditeľneniu osoby Ježiša Krista. Tretím stupňom sú mnohé zjavenia počas cirkevných dejín, ktoré sa často nazývajú súkromnými zjaveniami. Nemusíme im veriť, nie sú záväzné. Avšak často bývajú veľkou pomocou pre kresťanský život, lebo vždy sú zdôraznením a opakovaním toho, čo sa píše vo Svätom písme. Keď uvažujeme o Medžugorí zo všetkých hľadísk, je to vlastne nové prečítanie Svätého písma, najmä Skutkov apoštolov. Skutki apoštolov akoby

prekrývali výklad týchto súčasných udalostí.

Na čo sa podobné zjavenia v dejinách zameriavajú? Keď nesúvisia s pravým zjavením Ježiša Krista vo Svätom písme, keď naháňajú strach, keď sa zameriavajú na izoláciu, upozorňovanie na vlastnú osobu, jej veľkosť, keď slúžia na nejednotnosť alebo nepokoj, nemôžu byť vierohodné. Už samotný Pán Ježiš zavádza kritérium jednoty tým, že spomína ako príklad dom alebo ríšu, ktorá je sama v sebe rozpoltená. Keď tzv. „charizmatici“ alebo „vizionári“ narúšajú jednotu, idú do izolácie, keď nie sú poslušní a pokorní, keď sú ctižiadostiví alebo túžia po peniazoch, nemôžu

byť dôveryhodní, a tak nie sú od Boha. Súkromné zjavenia musia viesť ku Kristovi, k jeho požiadavkám, k obráteniu, k nasledovaniu Pána, k sviatostnému životu a k životu modlitby, k premene života a sveta tak u nositeľov súkromných zjavení, ako aj u tých, ktorí ich prijímajú. Podľa ovocia ich poznáte – to je základné pravidlo na rozlišovanie podobných udalostí.

Medžugorie vyvoláva zo dňa na deň viac otázok, ale ukazuje aj odpovede na rozličných úrovniach. Napriek toľkému odporu, toľkým protivníkom, rozporom, podceňovaniu, obžalobám, osočovaniu rastie zo dňa na deň a priťahuje stále rastúci počet veriacich. Očierňovania neprinášajú odporcom

želané ovocie, neprinášajú očakávané výsledky. Vyskytujú sa aj to, čo sa dá kritizovať a na čo sa dá zaútočiť, čo sa dá zaradiť do oblasti nezrelej zbožnosti, banálnej mystiky, lebo k takým zjaveniam sa pridávajú vždy nejaké paranormálne zjavenia, nezriedka aj povera a apokalyptické očakávania. Jedno však ostáva neprežiteľnou skutočnosťou: ako jav na cirkevnom javisku prerastá Medžugorie samo seba zo dňa na deň. Už dávno vyrástlo na globálny fenomén, ktorý sa na tomto mieste zo dňa na deň stáva významnejším – v silnej modlitbe a vo sviatostnom i misionárskom duchu. Tu sa uskutočňuje to, čo vyjadruje modlitba starokresťanského spisu Didaché – náuka dvanástich apoštolov: „Nech sa aj tvoja Cirkev zhromaždí dovedna z končín zeme do tvoj-

ho kráľovstva. Lebo tvoja je sláva a moc skrze Ježiša Krista naveky.“ Alebo o niečo ďalej: „Spomeň si, Pane, na svoju Cirkev, ochráň ju pred každým zlom a zdokonaľ ju vo svojej láske, a tú, ktorú si sám posvätil, zhromaždi od štyroch vetrov do svojho kráľovstva, ktoré si jej pripravil. Lebo tvoja je moc a sláva naveky. Nech vstúpi milosť a tento svet nech sa pomínie. Hosanna Bohu Dávidovmu. Ak je niekto svätý, nech vstúpi. Ak však niekto nie je, nech koná pokánie a obráti sa. Maranatha. Amen.“

Po všetko tom, čo tu človek zažije pri neustálom stretávaní sa s pútnikmi, každý odpor je zbytočný. Odporovanie Medžugoriju neprináša nijaké

ovocie a nie je primeraný strach pred tým, ako by to mohlo možno dopadnúť.

Aj dnes sú tábory diametrálne od seba vzdialené. Na jednej strane opatrná hierarchia alebo kritickí profesori, ktorí majú neopodstatnenú obavu o svoje tézy, teórie, a na druhej strane nekonečne angažovaní, šťastní a radostní obrátení laici. Kým jedni sú pripravení označiť väčšinu medžugorských pútnikov za fanatikov (prítom zabúdajú, že slovo fanatik pochádza od fanum – sväté, chrám – fanatik je teda človek, ktorý sa celou bytosťou zasadzuje za dačo sväté!) a nechcú o nich nič vedieť, pútnici sú vo svojich srdciach a vo svojom bytí zameraní na toto miesto. Cestujú starými

autobusmi celé dni z ďalekého Ruska a Litvy a neúnavne poukazujú na nespočetné obrátenia. A to opakujú vždy nanovo: nebyť týchto obrátení, tých otriasajúcich životných príbehov, ktoré sa tu v Medžugorí odohrávajú a rozvíjajú, vôbec by sem nechodili. Ustavične sa osvedčuje: čím je pre sťahovavé vtáky teplý juh, tým je pre pútnikovo srdce Medžugorie!

Je najvyšší čas, aby sa hierarchia týmto úkazom zaoberala. Je úlohou cirkevného vedenia nezadúšať Medžugorie a podobné zjavenia v Cirkvi, ale pastoračne a zmysluplne ich usmerňiť: uctievaním Boha, katechézou, zdravou náukou a vyskúšanou cirkevnou zbožnosťou.

Hovoríme o veriacich, ktorí žijú svoju vieru prostredníctvom púti a uctievaní Panny Márie. Ona ich privádza práve sem k sviatosťnému životu, obráteniu a k Eucharistii. K Eucharistii, ktorá je predovšetkým poklonou a pokľaknutím pred Ježišom, ukrižovaným a vzkrieseným – čo sa deje podľa slov premenenia vo sv. omši a pred prijímaním – a potom hostina s obetou Pána, zjednotenie s ním.

Čo je to, čo pútnikov, pri výstupe na Križevac alebo na Vrch zjavenia, alebo pri čakaní na spoveď, dojíma až k slzám?

Poznám toľko osobných svedectiev jednotlivcov, ktorí vôbec nie sú katolíci, ale prišli sem, lebo ich niekto prehovoril alebo kvôli nejakému svedectvu, a tí sú zaliati slzami. Prichádzajú do spovednice, aby uľavili svojej duši, hoci nie sú katolíci, hoci žijú v istých životných podmienkach, pod ťarchou života, hriechu, ktorý je objektívnou skutočnosťou, ktorý ťaží dušu ako olovo a sťahuje ju nadol. Prichádzajú a vracajú sa so slzami radosti. Aká sila tu pôsobí, ak vylúčime nadprirodzeno, milosť, nebeský zásah?

Boha nemožno tak ľahko vyhostiť z ľudského srdca, a preto je Medžugorie pre nespočetných ľudí domovinou pre dušu a srdce.

Dojímavé a vždy nanovo otriasajúce sú aj scény, ktoré sa odohrávajú v sobotu po večernej omši. Po teles-

nom posilnení sa všetci náhli na poklonu k Najsvätejšej sviatosťi, zovšadiaľ prúdia ku kostolu a dlho do noci zostávajú pri poklone pred Najsvätejšou sviatosťou. Nemajú a nemajú dosť modlitby! Nezaujímajú ich nijaká večerná zábava, sú na púti kvôli svojmu srdcu a duši, kvôli vnútornému pokoji a stretnutiu s Pánom a jeho Matkou. Chceli by dobre vyplniť svoju púť až do konca a dať jej zmysel. Pána možno stretnúť iba v modlitbe a cez modlitbu, to znamená byť v Duchu s Pánom definitívne zajedno.

Po predošlých 26 rokoch netreba opakovať alebo zdôrazňovať, že žiadne iné pútnické miesto a žiadna svätyňa na svete nemá toľko skupín na celom svete, toľko tlačovín, toľko modliacich sa, spisov, časopisov, zvukových nosičov alebo obrazov, ako Medžugorie.

To všetko je ovocím ústnej propagandy, ovocím tých, ktorých zachytil Duch Matky Božej, obrátených a premenených životov, pri ktorých je Mária tou pozornou a starostlivou Matkou z Kány Galilejskej, ktorá svojimi bdelými materinskými očami sprevádza, vidí prosby svojich detí, ktoré jej na Golgote zveril sám Ukrižovaný. Preto je teraz čas milosti a záchrany. Preto my všetci musíme podľa apoštolových slov „využiť čas“, teda vtlačiť našej dobe Kristovu pečať, vtlačiť novú kvalitu dobe, v ktorej žijeme, vtlačiť jej pečať viery.

Mária je odjakživa na tejto ceste usmerňovateľkou a sprievodkyňou. Za to jej patrí naša trvalá vďaka.

Medžugorie je zázrakom a milosťou pre nás všetkých

P. Jozo, dnes si pripomínáme prvý deň zjavení Matky Božej v Medžugorí. Môžete nám povedať, ako ste vy prežívali prvé dni zjavení?

Bol som v ten deň, 24. júna, v Záhrebe v kláštore, kde sme mali duchovné cvičenia. Na poludnie som dostal veľmi zaujímavý list od kňaza, člena tretieho rádu, ktorý prišiel z Ameriky. Rozprával mi, že mal akýsi sen a ten opísal v liste. Vo sne sa mu zjavila Matka Božia a on opísal moju farnosť Medžugorie a celý svet. Prvé, čo som si pomyslel, bolo: prečo tento kňaz potreboval zapísať ten sen? Vzal som si list domov a keď som prišiel do Medžugoria, položil som ho na stôl. Neskôr si ho zobrala polícia. Dodnes ľutujem, že som naň nedal lepší pozor. Bol pre mňa veľkým znamením so zreteľom na to, čo sa malo neskôr stať.

25. júna 1981 som sa vydal na cestu do Medžugoria. Prenocoval som v Posušji, ale nik mi o zjaveniach nič nepovedal. Až v Mostare, kde som stretol istú ženu z farnosti, som sa dozvedel, že sa v Medžugorí zjavuje Matka Božia. List a ženu som hneď nedával do súvislosti. Keď som prišiel do Medžugoria, stretol som sa s deťmi a začal som sa s nimi zhovárať. Ich reč bola veľmi jednoduchá, ale taká silná,

až som prišiel k záveru, že také dačo by nemohli povedať samé od seba. Napriek tomu som pri všetkom pociťoval strach a úzkosť. Čo, ak to nie je pravda, čo, ak ich dakto na to nahovoril, manipuloval ich alebo im dal drogy? Keď deti odvedli do Mostaru k odborníkom na vyšetrenie, potešil som sa, keď som počul, že sú úplne zdravé. Potom prišiel na faru biskup a hovoril s nimi. Potom hovoril s istým človekom, ktorý sa v Medžugorí uzdravil. Biskup bol nadšený a šťastný. Všetci boli šťastní – iba ja nie, lebo ja som chcel všetko až príliš dobre prefiltrovať, a nie iba tak jednoducho prijať. Cítil som, že nepotrebujem nijaké senzácie, ale modlitbu, ľudí, ktorí odpovedajú na evanjelium. A hľa, Pán a Matka Božia mali so mnou trpezlivosť.

Dnes je deň vzdávania vďaky Matke Božej za všetko, čo urobila za tých 26 rokov. Čo by ste chceli dnes povedať?

Dnes som šťastný a som Matke Božej vďačný za každé jej poslanstvo, za každú dušu, ktorú pohla a ktorá prišla do Medžugoria napriek všetkým ťažkostiam a pokušeniam. Dnes som jej ďakoval aj za každú slzu, za všetkých, ktorí kráčajú naboso, za každú spo-

Páter Jozo počas spovede 24. 6. 2007 v Medžugorí

ved', za každého spovedníka, za každú kajúcnu modlitbu a za každé obrátenie. Predovšetkým som vďačný za to, že sa otvorilo nebo a Boh sa tu stal mocným, všemocným v tomto dnešnom svete.

Dnes po 26 rokoch ku mne prichádzajú tisíce pútnikov. Roku 1981 by som si to nepomyslel ani len vo sne. Prichádzajú Rusi, Číňania, Indiáni, Filipínci, prichádzajú ľudia z najvzdialenejších končín sveta do Medžugoria. Som šťastný, že naši farníci teraz pevne veria, napriek všetkým ťažkostiam, ktoré nás postretli od začiatku až po dnešný deň. Vyplatí sa byť svedkom Matky Božej. A keď jedného dňa poskytne Cirkev o tom svoj úsudok, všetci oľutujú, že nepriznali svoju vieru v pravý čas.

Je mi ľúto, že nie je dnes na tejto sv. omši najväčší človek na svete pápež Benedikt XVI. alebo, že jeden z kardinálov z nášho národa nie je hlavným celebrantom. Nik z nich nemusí mať obavy, lebo tu sa oslavuje Boh, tu je toľko ovocia, tu sa odohrávajú toľké duchovné obrátenia a telesné uzdravenia. Už nie sú potrebné ďalšie dôkazy, aby sme mohli veriť, lebo tu ožilo evanjelium mimoriadnym spôsobom. Tu je prítomná Matka Božia ako Matka a Služobnica a pozýva nás všetkých, aby sme prišli a poklonili sa jej Synovi.

Bolo to pekné vidieť vás dnes pri oltári spolu s vizionármi, ktorí tu boli na záver sv. omše, aby sa pomodlili Magnifikat.

Cítil som sa taký šťastný, že som zaslzil. Ďakoval som za všetky milosti, ktoré Boh vylial cez Matku Božiu a ktoré bude aj naďalej vylievať. Svet, ľudia nemôžu Bohu dostatočne poďakovať, lebo na to niet slov, ktorými by sa dalo ďakovať, ale zem môže prijať semen a potom priniesť bohaté ovocie. Všetci ľudia tu, pestré farby pleti,

čierna, biela, žltá, všetky ich jazyky chvália dnes Boha. Kto toto všetko nepoznáva a nechce vidieť, ten o čosi prichádza. Kto tu nedokáže vidieť velebenie Boha, Božieho mena, Boha Spasiteľa a jeho Matky, ten je naozaj postihnutý, voľačo mu chýba. Preto sme povinní modliť sa a v tejto modlitbe vytrvať, aby raz mohli všetci uveriť a prijať to, k čomu nás Matka Božia po všetky tieto roky pozýva.

Prečo zostáva Matka Božia tolké roky u nás?

Preto, lebo pre ňu nie je ľahké zahriať ľudské srdcia z kameňa, srdcia, ktoré boli presýtené, manipulované mnohými prorokmi a hriechmi dnešnej doby. No ja som šťastný a som šťastný aj kvôli vizionárom, ktorí 26 rokov neúnavne hovoria o Matke Božej a jej výzve. Dnes právom veľbia Matku Božiu a spievajú tu pred oltárom, spievajú svoju modlitbu – Magnifikat.

Vizionári sú tu prostredníkmi a znakmi, nástrojmi, na ktorých hrá ten najznámejší a najväčší umelec, totiž sám Boh. Vizionári sú viditeľným znakom, možno sa ich dotknúť, cez ich hlasy a modlitby prijímame milosti od Boha. Oni sú ľuďmi, ktorých osobitným spôsobom vyvolil Boh a Matka Božia. Cez nich plynú požehnania a milosti na nás všetkých. My všetci sme v prvých dňoch prijali cez nich milosti. Keby oni neboli vytrvali, ani my by sme tu dnes neboli. Keby boli v okamihoch pokušení a prenasledovaní urobili mylný krok a spreneverili sa svojej úlohe, nemohli by sme ani my v Medžugorí zakúsiť v takom rozsahu to, čo na nás všetkých v tejto dobe milosti Boh vylieva.

Vizionári sú totiž nástrojom Matky Božej a ona hovorí cez nich, ona ohlasuje, odovzdáva posolstvá. Preto je to prekrásne, že sú medzi ľuďmi, ktorý prišiel, aby uvidel a zažil Matku Božiu. Dnes nám vravia, že oni sú tí, čo videli Matku Božiu na vlastné oči, preto nám tu dnes hovoria: „Nebojte sa, nemýlite sa, nehrešite, keď tu hľadáte Matku Božiu.“ Veď s ňou hovorili aj dnes. Vizionári sú garantmi zjavení Matky Božej a každej milosti, ktorá sa tu udeje. Takže som vždy šťastný a vďačný za každého jedného z nich.

Aj vy ste po celý tento čas ostali na ceste, na ktorú nás Matka Božia pozýva...

Som ochotný na všetko, len nech sa oslávi Božie meno a meno Matky Božej. Pre každého jedného pútnika som ochotný ísť zasa do väzenia, do otroctva, nechať sa oplúvať, vysmievať a odmietat'. Milosť, ktorá tadiaľto preteká, je nezadržateľná a pre ňu sa vyplatí položiť vlastný život. Cítim, že treba utrpením a námahou priložiť svoj príspevok k tejto milosti. Keď Matka Božia vraví: „To, že som s vami, je milosť pre vás všetkých, preto využite čas milosti,“ potom každý veriaci, každý pútnik, ktorý kráča naboso, musí túto milosť pochopiť. Dnes v noci prídu peši tisícky ľudí, ktovie skadiaľ, s ružencom v ruke. Pôjdu na vrch naboso a otvoria svoje srdcia, aby do nich mohlo prúdiť Božie požehnanie. Treba sa za pútnika modliť, treba ho zbaviť zlého ducha a oslobodiť ho, aby našiel správnu cestu, a to sa dá iba modlitbou a pôstom.

Medžugorie musí mať odporcov a takých, čo ho odsudzujú, lebo Medžugorie je Božím dielom. Medžugorie musí mať taktikov, musí mať ľudí ako Pilát a Herodes. Medžugorie musí mať vyznamenanie, ako ho mal sám Ježiš a evanjelium. Musí byť prenasledované alebo akceptované, odmietané alebo vychvaľované. Medžugorie nie je úkaz pre potlesk. Medžugorie nie je na javisku, ale je kysnutým cestom, ktoré účinkuje väčšími zo dňa na deň. Biskup si neuvedomuje, že sa ľudia dnes modlia, že oslavujú a že niet väčšieho zhromaždenia na svete, ani hlbšej, lepšie pripravenej novény, ako bola tá tunajšia. Dôležité je, že pútnici ako živá Cirkev chápu Medžugorie a prijímajú ho. Milá Matka Božia a Ježiš, vďaka vám za tento deň a za tie milosti, ktoré ste po všetky tieto roky vylievali!

Medžugorie je zázrak a milosť pre nás všetkých. Medžugorie tu nie je na to, aby sme ho posudzovali a hodnotili. Niet takej váhy, ktorou by sa dalo zmerať, čo všetko Medžugorie urobilo. Božie diela nemožno posudzovať, nemôžeme ich vážiť, môžeme ich iba obdivovať a kolenačky za ne Bohu ďakovať. Medžugorie je Božím dielom a pozýva nás, aby sme si kľakli, aby sme Bohu ďakovali, spievali a chválili ho. Medžugorie je milosť, ktorá sa vylieva do našich srdiec a my všetci odchádzame odtiaľto domov radostní a šťastní.

(Rozhovor viedol vd)

Bud' te otvorení pre Božiu milosť!

Ivan, veľké medžugorské dni sa skončili. Ako si prežíval túto oslavu?

Pre mňa je to vždy čosi neobyčajné, keď sa slávia tieto veľké dni. Veď to neboli iba dva dni, ktoré sa oslavovali, to boli iba vrcholy toho, čo sme začali novénami, aby sme sa pripravili na príchod Matky Božej. Po všetkých tých deväť dní mali svoju veľkú úlohu prípravy, a čím viac sme sa blížili k 26. júnu, tým väčšími sa mi vynáralo všetko, čo bolo na začiatku zjavení. Mal som príležitosť znovu sa rozpamätať na všetko, čo bolo dobré, ale aj na prenasledovania a trápenia v rokoch komunizmu, keď sme trpeli v strachu a neistote a zo všetkých strán nás obklopovali ťažkosti.

Veríš dnes, že to tak muselo byť?

Muselo to tak byť a nemohlo sa to stať ináč. Tlak bol zo všetkých strán. Sám som sa cítil ako v šoku. Mal som strach z toho, čo príde. Videl som Matku Božiu, ale zasa som si nebol celkom istý. Neuveril som hneď. Na druhý deň, keď sme začali hovoriť s Matkou Božou, to už bolo ľahšie, a bol som vtedy už pripravený dať svoj život za Matku Božiu.

Tešil som sa, že som mohol byť prítomný na výročie zjavenia, ktoré si mal spolu s Marijou. To zjavenie trvalo o čosi dlhšie.

Stretnutie s Matkou Božou je čosi

mimoriadne, veľkolepé. Včera v čase zjavenia nám pripomenula všetko, čo bolo na začiatku. To, čo som za uplynulých deväť dní neprefiltroval, keď som sa osobne pripravoval na jej slávnostný príchod. Matka Božia nás svojimi slovami uviedla naspäť a povedala: „Rozpamätajte sa, milé deti, na to a ono, najmä na tie osobitné a ťažké dni.“ Neskôr, po tom všetkom, čo bolo pre nás ťažké, hovorila nám o všetkom, čo bolo pekné. Je to niečo veľké a je to vyznamenanie Matky, ktorá miluje všetky svoje deti.

Povedz nám niečo o tom, čo bolo pre vás pekné...

My šiesti vizionári sme prvé roky zjavení prežívali zvláštnym spôsobom. A to, čo sme naozaj prežívali, zostalo medzi nami a Matkou Božou. Ona nás vždy povzbudzovala a utešovala: „Nebojte sa, ja som si vás vyvolila a budem vás chrániť.“ Jej slová boli v tých okamihoch pre nás dôležité, lebo by sme bez týchto materinských, potešujúcich slov vôbec neboli vytrvalí. To nám 24. a 25. júna vždy pripomína aj sama Matka Božia, hovorí o tom s nami. Môžem povedať, že tieto dva dni nie sú obyčajné dni.

Ivan, pozoroval som ťa, keď si mal zjavenie. Zbadal som, že tvoja tvár je pred zjavením celkom iná než po ňom...

Ivan Dragičević so svojou rodinou 25. júna 2007 v Medžugorí

Vždy vravím, že príchod Matky Božej je príchodom svetla na tento svet. Len čo príde Matka Božia, je celkom normálne, že nás osvecuje nebeské svetlo a možno potom tú zmenu vidieť na našich tvárach. Meníme sa, lebo prišlo nebeské svetlo na zem a pôsobí na nás.

Môžeš nám viac povedať o tom nebi, o tom svetle?

Keď prichádza Matka Božia, opakuje sa vždy toto: najprv prichádza svetlo a to svetlo je znamením jej príchodu. Po svetle prichádza Matka Božia. Toto svetlo nemožno porovnávať s nijakým iným svetlom, ktoré poznáme na zemi. Za Matkou Božou

vidíme nebo, ktoré nie je ďaleko. Ne počujem nič, vidím iba krásu svetla, neba, neviem, ako to mám vysvetliť, pokoj, šťastie. Najmä keď príde Matka Božia zavše s anjelmi, potom sa nebo pred nami približuje ešte viac.

Chcel by si tam navždy ostať?

Dobre sa pamätám, ako ma raz Matka Božia zaviedla do neba, postavila ma na malý kopec. Vyzeralo to trochu tak, ani čoby som bol pri „Modrom kríži“ a pod nami bolo nebo. Matka Božia sa usmievala a spýtala sa ma, či by som tam rád ostal. Odpovedal som: „Nie, nie, ešte nie, myslím, že ma ešte potrebuješ, Matka.“ Potom sa Matka Božia usmiala,

obrátila hlavu a vrátili sme sa na zem.

Sme u teba v kaplnke. Túto kaplnku si si zariadil, aby si mohol v čase zjavenia prijímať pútnikov súkromne a aby si mal pokoj pre svoju osobnú modlitbu.

Kaplnka, ktorú som mal doteraz, bola v mojom dome. Bola to izba, ktorú som upravil, aby som sa tam stretával s Matkou Božou. Miestnosť bola malá a bolo tam málo miesta pre tých, čo ma navštevovali a chceli byť pri zjavení. Tak som sa rozhodol postaviť väčšiu kaplnku, kde by som mohol prijímať väčšiu skupinu pútnikov. Dnes som rád, že tu môžem prijímať väčšie skupiny pútnikov, najmä postihnutých. Táto kaplnka však nie je myslená pre pútnikov, ale je to miesto aj pre mňa samého, kam sa môžem utiahnuť so svojou rodinou do duchovného kútika. Tu sa môžeme pomodliť ruženec bez toho, žeby nás niekto rušil. V tejto kaplnke nie je Najsvätejšia sviatosť, ani sa tu neslávia sväté omše. Je to jednoducho miesto modlitby, kde možno v laviciach kľačať a modliť sa.

Tvojou úlohou je modliť sa za rodiny a kňazov. Ako môžeš dnes pomáhať rodinám, ktoré sa nachádzajú vo veľkom pokušení?

Dnes je situácia pre rodiny veľmi ťažká, ale ja, čo vidím denne Matku Božiu, môžem povedať, že tá situácia nie je bezvýchodisková. Matka Božia je tu už 26 rokov, aby nám ukazovala, že niet nijakých bezvý-

chodiskových situácií. Je Boh, je viera, je láska a je nádej. Matka Božia by chcela osobitne zdôrazniť, že v rodinách musia byť tieto cnosti na prvom mieste. Kto môže dnes, v dnešných časoch, žiť bez nádeje? Nik, ani ten nie, čo nemá žiadnu vieru. Tento materialistický svet ponúka rodinám veľmi veľa a ak rodiny duchovne nebudú rásť a nevenuujú čas modlitbe, začína duchovné umieranie. Preto je tu úsilie nahradiť duchovné materiálnym, čo je nemožné. Z takéhoto pekla by nás Matka Božia chcela vytriahnuť.

Dnes všetci žijeme vo svete v rýchlom tempe a najľahšie je povedať, že nemáme čas. Uvedomujem si, že každý, kto dačo miluje, si pre to nájde aj čas. A my si musíme nájsť čas pre Boha, keď chceme nasledovať posolstvá Matky Božej. Preto sa musí rodina každý deň modliť, musíme mať trpezlivosť a neprestajne sa modliť. Pri všetkom tom, čo deti majú, nie je dnes ľahké zhromaždiť ich k spoločnej modlitbe. Nie je ľahké deťom všetko vysvetliť, ale keď sa spoločne modlíme, deti pochopia práve cez túto spoločnú modlitbu, že je to dobré.

Vo svojej rodine sa snažím žiť v istej pravidelnosti v modlitbe. Keď som v Bostone pri svojej žene, modlíme sa ráno, na poludnie a večer. Keď som bez rodiny tu v Medžugorí, robí tak moja žena s deťmi. Aby sme to dokázali, musíme najprv premôcť v niektorých veciach samých seba, veď máme svoje želania a túžby. Keď prichádzame domov ustatiť, musíme sa najprv sami vložiť do spo-

pujú ľudia do manželstva? Bez akejkol'vek prípravy. Kolkí z nich majú svoje osobné záujmy pri uzatváraní manželstva, svoje osobné ilúzie? Na tom nemožno vybudovať správnu rodinu, za takých podmienok. Keď prídu deti, tak mnohí rodičia nie sú pripravení vychovávať ich. Nie sú ochotní čeliť novým výzvam. Ako máme ukázať deťom, čo je dobré, keď sami nie sme ochotní naučiť sa to alebo skúsiť to. Matka Božia vo svojich posolstvách stále znovu zdôrazňuje, že sa máme modliť za svätosť v rodine. Svätosť v rodine je dnes taká dôležitá, lebo niet živej Cirkvi bez živých a svätých rodín. Rodina sa musí dnes veľa modliť, aby sa navrátili láska, pokoj, šťastie a súlad.

Čo by si chcel na záver rozhovoru povedať pri príležitosti 26. výročia zjavení?

Po všetky tie roky sme o tom s Matkou Božou veľa hovorili, ale Matka Božia by chcela s nami naplniť programy a projekty, ktoré ešte nie sú ukončené. Musíme sa naďalej modliť a nasledovať to, k čomu nás pozýva. Byť

skutočne živým znamením, nástrojom v jej rukách, a odovzdávať sa úplne do Božej vôle. Včera Matka Božia zdôraznila práve to, keď povedala: „Budte otvorení pre Božiu milosť!“ V evanjeliu sa píše, že duch je ochotný, ale telo slabé. Preto musíme byť stále otvorení pre Ducha, aby sme dokázali nasledovať evanjelium, program Matky Božej.

ločného rodinného života. To je napokon aj úlohou otca v rodine. Nesmieme povedať: „Nemám čas, som unavený...“ My rodičia ako hlavní členovia rodiny musíme byť tí prví, musíme byť v spoločenstve vzorom pre svojich.

Vyskytujú sa aj mocné vplyvy na rodinu, ako sú spoločnosť, ulica, nevera... Rodina je prakticky z viacerých strán doráňaná. Ako dnes vstu-

26 rokov zjavení Matky Božej v Medžugorí

BOŽÍ ZÁPAS O LÁSKU LUDÍ

„Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil.“ (Jn 3, 16-17)

Každého človeka Boh nekonečne miluje a chce ho zachrániť pre večný život. No ľudia sa od neho vždy vzdávali, Boh ich však nenecháva osudu. Mária, Matka Ježiša, Božieho Syna, má v tejto záchranej akcii rozhodujúci podiel. Už 26 rokov sa Matka Božia zjavuje v Medžugorí; dnes ešte stále trom vizionárom denne. Aký osobitný význam musia mať tieto medžugorské zjavenia!

Prichádzajú mi pritom na myseľ zjavenia z Kibeho v Rwande (Afrika). Sedem rokov sa Panna Mária zjavovala mladým dievčatám. Okrem iného dievčatá videli prúdy krvi, ľudí, čo sa navzájom zabíjali, hlbokú priepasť, ktorá sa otvorila, veľa stromov v plameňoch. Roztrasené a plačúce dievčatá zažili toto peklo. Mária poukázala na hriechy, pre ktoré išli ľudia v ústrety záhube. Vyzývala k modlitbe, obete, láske k Bohu a k ľuďom. Ale žiaľ, došlo skutočne k tomuto strašnému vyvražďovaniu národov, pri ktorom

bolo ukrutne zabitých milión ľudí. Matka Božia chcela svojou výzvou k obráteniu zabrániť tomuto masakru. Žiaľ, k obráteniu neprišlo. Zjavenia v Kibeho vtedy biskup uznal. Som presvedčený, že každý príchod Matky Božej má zvláštny význam.

ODPADNUTIE OD BOHA

Novovek najmä v posledných dvoch storočiach sa vyznačuje masívnym odpadnutím ľudí od Boha.

Generácie ľudských duší zničil na jednej strane teoretický materializmus Východu, na druhej strane praktický materializmus Západu, ktorý natoľko postavil do centra života materiálne veci a pôžitky, že sa Boh stal akousi „okrajovou figúrou“. Ak sa nestalo celkom to, čo dal Nietzsche prorocky vysloviť svojmu šíalenému človekovi: „Kde je Boh? Poviem vám to. Zabili sme ho, vy a ja... Čo sme urobili, keď sme odpútali zem od jej slnka? Kam sa teraz poberá?.. Nerútime sa ustavične? Neblúdime ako cez nekonečné Nič?“

Človek celkom opustil Boha. Už Boha nepotrebuje. Veľa ľudí o ňom nič nevie a nepoznajú ho. Priam rukami sa možno dotknúť toho, kto je v pozadí: satan, „vrah ľudí od počiatku“, ktorý by chcel ľudí odtiahnuť od Boha do záhuby. Závidí ľuďom šťastie Božej lásky, chcel by ich zviešť k takému istému hriechu neposlušnosti, pýchy a odmietania Boha, akým sa sám prehrešil. Preto nám Ježiš pripomína: „Čas sa naplnil, Božie kráľovstvo sa priblížilo. Kajajte sa a verte evanjeliu!“ Toto Ježišovo slovo platí dnes práve tak ako vtedy. Človeku vždy hrozí nebezpečenstvo, že stratí svoj stred, ktorým je sám Boh a jeho kráľovstvo.

ŽIŤ S MATKOU BOŽOU

V ustavične rastúcom odpadávaní od Boha v novoveku začala aj Matka Božia, Matka Cirkvi, Matka všetkých ľudí silnejšie bojovať proti hadovi, ktorému chce rozšliapať hlavu. Mariánske zjavenia v Paríži (1830), v La Salette (1846), v Lurdoch (1858), vo Fatime (1917), sú nástojčivým volaním k pokániu.

Teraz sa Matka Božia zjavuje už 26 rokov v Medžugorí. Aký to musí mať význam! Výzva k obráteniu, k viere, k modlitbe, k ochote obetovať sa, k láske, ku svätosti a pokoju sa opakuje vo všetkých posolstvách. 25. júna 2007 nám hovorí: „Drahé deti! Aj dnes vás s veľkou radosťou vo svo-

jom srdci pozývam na obrátenie... Boh chce obrátiť celý svet a pozvať ho k spáse.“ Mária zdôrazňuje, akú veľkú milosť dáva Boh cez jej zjavenia.

Podaktorí sa vyhovávajú, že Cirkev tieto zjavenia ešte neuznala. No žiť podľa posolstiev určite nie je zakázané, veď žiadajú iba to, čo je už aj tak vo Svätom písme. Iné nebezpečenstvo spočíva v tom, že si na slová Matky Božej zvykáme a neberieme ich potom tak vážne. Avšak je veľmi dôležité plniť to, čo chce Ježiš, ktorý posielal Matku na tento svet.

Každý z nás má svoj zážitok s medžugorskou Matkou Božou, kedykoľvek začal s púťami. Opýtajme sa samých seba ešte raz: čo spôsobilo vo mne Medžugorie? Čo sa u mňa zmenilo? Žijem ešte podľa týchto usmerení?

Chcel by som, aby sme si pripomenuli výňatky z posolstiev z minulého roku na spytovanie svedomia.

Čo sa vo všeobecnosti zmenilo, prehĺbilo v mojom postoji od medžugorských pútí? Zmenil sa môj život? – Teraz sa musí každý utiahnuť do ústrania a s Matkou Božou zvažovať svoj život!

USKUTOČŇOVAŤ POSOLSTVÁ

„Som blízko pri vás a ďakujem všetkým, ktorí počas týchto rokov prijali moje posolstvá, uviedli ich do života a rozhodli sa pre svätosť a pokoj.“ (25. júna 2006)

Pre mňa osobne to bola obnova a prehĺbenie mojej kňazskej lásky k Bohu a k ľuďom. Ako trinásťročný chlapec som uskutočnil úplné zasvätenie Matke Božej. Potom som ho ako kňaz z celého srdca obnovil. Pri-

rodzeným následkom bol prehĺbený život modlitby. Pravá, hlboká viera mi pomáhala lepšie chápať a vysvetľovať Sväté písmo. Ježišove zázraky boli zázrakmi a nijakými podobenstvami! Tieto Ježiš, prirodzene, tiež rozprával. Keďže sa na pútnických miestach stalo toľko zázrakov, ktoré som sám zažil, nebolo pre mňa ťažké prijať, že Ježiš skutočne tie zázraky spôsobil! Na príhovor Matky Božej som aj ja sám raz vyzdravel.

Deň výročia znamená pre mňa vždy nové úsilie naplniť posolstvá a nezábúdať na ne. 26. výročie môže byť pre nás dobrou príležitosťou uskutočňovať posolstvá s novým elánom. Želám vám všetkým zo srdca, aby sa to podarilo!

NEVIAZAŤ SA NA POZEMSKÉ VECI, ALE NA NEBO

„Ste takí slepí a pripútaní k pozemským veciam a myslíte na pozemský život. Boh ma poslal, aby som vás viedla k večnému životu“ (25. 10. 2006). „Len v modlitbe budete blízko mňa i môjho Syna a spoznáte, aký krátky je tento život“ (25. 8. 2006). „Nebeský Otec chce každého z vás zbaviť otroctva hriechu. Preto, milé deti, využite tento čas a cez stretnutie s Bohom v spovedi zanechajte hriech a rozhodnite sa pre svätosť“ (25. 2. 2007).

Náš pozemský život je taký krátky, a napriek tomu konáme tak, akoby sme boli na svete navždy. „Nahý som vyšiel z lona svojej matky a nahý sa ta vrátim“ (Jób 1, 21). Ako rýchlo preletí náš čas! „Pohanské modly, hoc sú zo striebra a zo zlata, sú dielom ľudských rúk“ (Ž 115, 4). Opýtajme sa, akým spôsobom a v akej oblasti sme my sami slepí! Jeden z japonských

mučeníkov, dvanásťročný Ľudovít, povedal miestodržiteľovi, ktorý mu radil, aby sa zriekol Krista: „Sľúbil som, že nezapriem svoju vieru a neurazím Boha. Radosti a pocty tohto života sú ako pena na vode, ako rosa na tráve. Radosti a pocty neba sú, naopak, nezaniakajúce.“

Hriech zotročuje človeka. Pomyslime na náruživosti ako napr. alkohol, silné fajčenie, pažravosť, drogová závislosť, neláskavosť, nenávisť atď.! Pravidelná spoveď nám pomôže unik-

núť otroctvu hriechu, ísť cestou svätosti. Spisovateľka Immaculée Ilibagiza, žena z Rwandy, ktorá unikala pred tamojším masovým vraždením, kým jej rodičia a bratia boli zabití, rozpráva vo svojej knihe „Kvety z popola“, že jej milí zosnulí jej povedali v snovom videní: „Budeme na teba čakať, milá sestra. A teraz uzdrav svoju dušu, musíš odpustiť tým, čo nám ublížili.“ Ako katolíčke sa jej podarilo odpustiť im.

UROBIŤ VIAC PRE BOHA

Toto je čas, keď môžete viac hovoriť o Bohu a viac pre Boha urobiť.

Musíme sa naučiť väčšmi počúvať Ducha Svätého. To dokážeme iba v hĺbokej modlitbe. Potom môžeme aj medzi sebou, napr. v modlitbových skupinách, hovoriť o Bohu a jeho vedení. Ešte dôležitejšie je urobiť viac pre Boha. Máme svojou modlitbou, svojím nasadením získavať ľudí pre Boha. On chce, aby boli všetci zachránení. Bohu urobíme najväčšiu radosť vtedy, keď zachraňujeme duše, za ktoré kedysi Ježiš vylial svoju krv na kríži. Svätá Terezka Ježiškova napísala vo svojej biografii „Dejiny duše“: „Ježišov výkrik na kríži ustavične zaznieval v mojom srdci: ‚Žízňim!‘ Toto slovo vo mne zapalovalo neznámu a veľmi silnú horlivosť. Chcela som dať piť môjmu Miláčikovi a sama som cítila, že ma pohlcuje smäd po dušiach... Priťahovali ma duše veľkých hriešnikov, horela som túžbou vyrvať ich z večných plameňov.“ Ako svätým záležalo na záchrane ľudí!

Často slávme svätú omšu, radi sa modlíme žaltár, aby sme všetkým ľuďom, čo ešte neprijali Božiu lásku, vyprosili milosť obrátenia.

NASLEDOVAŤ ŽIVOT SVÄTÝCH

„Nasledujte životy svätých, nech sú pre vás príkladom, a ja vás všetkých budem povzbudzovať, kým mi Všemohúci dovolí byť s vami“ (25. 9. 2006).

Mali by sme radi čítať životopisy svätých. Veď uvádzajú do života slová Svätého písma, ale aj posolstvá Matky Božej. Ukazujú nám, ako máme nekompromisne žiť svoju vieru. Už mnohé roky píšem do časopisu „Oáza“ mesačne o jednom svätcovi. Je pre mňa neuveriteľne obohacujúce študovať tieto veľké postavy a pokúšať sa vo svojom vlastnom živote trochu napodobňovať ich postoje. Ich láska k Bohu a k ľuďom, ich pravdivosť, ich neúnavné nasadenie, ich vernosť a odvaha, sú veľkolepým príkladom pre náš život z viery. Žasneme nad Božím vedením v živote každého jednotlivca! Svätci nie sú len príkladom, ale sú aj našimi orodovníkmi. Koľkých svätých vychovala Matka Božia!

ZANECHÁVAŤ ZA SEBOU ZNAMENIE LÁSKY A DOBROTY

„Milé deti, zanechajte znamenie dobroty a lásky, kdekoľvek prechádzate, a Boh vás požehná hojnosťou svojho požehnaní“ (25. 1. 2007).

Čo všetko nám Ježiš zanechal! On je naďalej s nami v modlitbe, v čítaní Svätého písma a uvažovaní o ňom, vo svätej omši, v jeho súcitnej láske vo sviatosti pokánia. Prichádza k nám sám vo svätom prijímaní. Stačí, keď otvorím svoje vnútro a Ježiš so svojou hlbokou láskou je vo mne.

Akú lásku nám zanechala Matka Božia! Z križa nás Ježiš zveril svojej Matke. V jej srdci sa môžeme posväcovať

a skrývať sa v ňom. Ako Kráľovná pokoja nám pomáha získať od Boha pokoj srdca, pokoj medzi sebou, pokoj s Bohom. Dáva nám svoje materinské požehnanie, ktoré vyžaruje toľkú lásku, radosť, silu a istotu. Mária sa za nás ustavične prihovára. Veď ju aj voláme „prosiaca všemohúcnosť“. Koľké obrátenia, znamenia a zázraky nám už počas týchto 26 rokov medžugorských zjavení vymodlila a darovala! Vďaka, Matka Božia, za tvoju veľkú lásku!

Modlime sa za svojich blížnych, kto-

rých stretávame! Žehnajme ich! Zasväcujme ich Matke Božej! Prosme ich anjelov strážnych, ich patrónov o pomoc pre nich!

Snažme sa rozhodne zanechávať za sebou lásku a dobrotu. To by malo platiť najmä pre kňazov! P. Lombardi to raz formuloval takto: „Je pekné milovať: sušiť slzy svojich bratov a sestier, objavovať, že sú lepší, než sme sa nazdávali... Ako často to bola dobrotu, ktorá nás urobila dobrými! Po slove ocenenia, povzbudenia sme cí-

tili povinnosť pustiť sa s novou silou do práce... A láska, ktorá obveseľuje našich bratov a sestry, ktorá im odhaľuje ich vlastné najhlbšie tajomstvo, táto láska utvára nový svet.“

Čím väčšími milujeme, tým budeme radostnejší, tým väčšími budeme šíriť medzi ľuďmi Božiu lásku!

Vďaka, Matka Božia, naša nebeská Matka, že nás tak láskyplne sprevádzaš na tejto zemi! Ty nás privedieš aj do neba! Vďaka za tých 26 rokov! Prosíme, zostaň pri nás!

Jakov Čolo pred svojím domom s pútnikmi 25. júna 2007 v Medžugorí

Jakov, včera si bol s ostatnými vizionármi pri oltári. Môžeš nám povedať, čo ťa najväčšmi teší dnes, keď oslavujeme výročie?

Rozpamätávam sa dnes na prvé dni najmä preto, lebo dnes je výročie dňa, keď som Matku Božiu videl po prvý raz. Ostatní vizionári mali príležitosť vidieť Matku Božiu o deň skôr než ja. Pamätám sa aj na celú cestu, ktorú som prešiel s Matkou Božou a ešte stále s ňou idem. Za tú dobu sme dostali od Matky Božej veľa ako nezaslúžený dar. Je pekné vedieť, že je človek Matkou Božou vyvolený, že smie byť vizionárom, učeníkom a vyslancom Matky Božej v tomto svete.

Cesta, ktorú si spomenul, iste doteraz nebola ľahká?

To je cesta, ktorá veľa dáva, ale aj veľa vyžaduje. Máme veľkú zodpovednosť, aby sme to, čo nám Matka Božia ponúka, prijali a pred ostatnými dosvedčovali. Napriek tomu je to aj krásne putovanie, lebo až v utrpení človek vidí, aká krásna je tá cesta, najmä vtedy, keď človek obetuje utrpenie Bohu a za svojich blížnych. On nám daroval túto veľkú milosť, že môžeme vídať Matku Božiu, a ja častejšie zdôrazňujem, že sme dostali ešte väčší dar, nakoľko sme spoznali Ježiša Krista a jeho nezmerateľnú lásku a dobrotu.

Keď máme Boha, potom máme všetko

Ty si najmladší spomedzi vizionárov. Roku 1981 si mal iba 10 rokov. Ako si to všetko prežíval?

Bol som také dieťa ako ostatné deti. Tak som aj vyrastal, ibaže s niečím väčším, čo som v živote dostal, a to bol Boh v mojom srdci. To je to, čo by sme mali mať všetci. My máme vieru. Vieme, čo je dobré alebo zlé. Keď som videl Matku Božiu po prvý raz, ihneď som v srdci pochopil, že sa pre mňa začína nový život. Spočiatku to nebolo ľahké. Keď nás Matka Božia vyzvala, aby sme prežívali jej posolstvá, ani som o niektorých nevedel, čo znamenajú. Modliť sa tri ružence – predtým som sa nikdy toľko nemodlieval; modliť sa za pokoj, kajať sa... ani som len netušil, čo to znamená – kajať sa. Ale to, čo Matka Božia hovorí, je skutočne dôležité: „Milé deti! Otvorte svoje srdcia, to ostatné urobím ja!“ Naozaj je to tak! Musíme sa iba Matke Božej odovzdať a ona nás povedie naším životom. Ukáže nám, ako máme prežívať jej posolstvá. Pomôže nám vo všetkom, my musíme byť iba pripravení. Musíme dať Matke Božej svoje „áno“.

Ako sa zachovala tvoja matka? Bol si jedináčik!

Musím priznať, že na začiatku, keď som povedal, že som videl Matku Božiu, neboli reakcie práve dobré, lebo

to pre ňu znamenalo zneuctenie Božieho mena. Keď matka videla, ako som sa zmenil – a ona vedela, aký som bol dovedty – začala veriť. A matka sa o mňa starala, ako by to robila každá matka. Je známe, že na začiatku boli ťažkosti aj s políciou. Rodičia vždy dbali o to, aby sa nám nič nestalo. Vďaka Bohu, vždy nás podporovali a ochraňovali, podobne ako aj farníci. Musíme tu skutočne vysloviť veľkú vďaku.

Tebe a Vicke ukázala Matka Božia nebo. Ako vyzeralo? Aký je to pocit vidieť nebo?

Najprv som chcel všetkým povedať, že nebo sa opísať nedá. Áno, Vicke a mne ukázala Matka Božia nebo. Videli sme ten nekonečný priestor. Videli sme zvláštne svetlo, aké som tu na zemi nikdy nevidel ani nezažil. Videli sme veľa ľudí, ktorí sa v nebi modlili. Čo mi ostalo v pamäti a v čo verím, že je nebom, to je pokoj a radosť, čo tam človek cíti. Mal som vtedy 11 rokov a môžete si predstaviť moje prekvapenie, keď Matka Božia povedala, že nás privedie do neba. Vtedy som sa nazdával, že je to koniec, že umriem. Keď uvažujete ako chlapec, myslíte si, aké je to smutné; keď ste dieťaťom, neuvažujete o nebi tak, ako keď ste dospelý, ako ja teraz. Myslel som si teda, že umriem, a po-

vedal som Matke Božej: „Matka Božia, vezmi si Vicku, ja som sám so svojou mamou.“ Potom som sa dlho modlil, aby som mohol pochopiť nebo. A môžem vám povedať, že nebo nie je nič, čo vidíme očami. Nebo je to, čo máme v srdci. V jednom som si istý: ak tu na zemi žijeme skutočne s Bohom a keď má u nás prvé miesto,

tak už máme v srdci nebo. Ľudia sa vždy pýtajú – a možno je to tá najčastejšie otázka, ktorú mi pútnici kladú: „Aké je nebo?“ Myslím, že by sme sa mali v každom okamihu svojho života pýtať: „Sme pripravení pre nebo? Som ja sám, keď ma Boh zavolá, pripravený pre nebo?“ Myslím, že to sú tie najdôležitejšie otázky.

Od roku 1998 vidíš Matku Božiu raz do roka, na Vianoce. Čo by si nám chcel povedať, ako by sme sa mali na Vianoce správne pripravovať?

Mnohí sa pýtajú, aké je to, keď prichádza Matka Božia s malým Ježiškom, aký je. Vždy je prikrytý jej závojom, ale ja si nežiadam, aby sa závoj z Ježiša odstránil. Hľadám zmysel a poslanstvo toho, čo mi tým Matka Božia chce povedať. Chápem, že mne a nám všetkým chce Matka Božia tým ukázať, že sa Ježiš narodil, že sa rodí znovu a že nám ho Matka Božia chce znovu dať, aby sa znovu narodil v každom srdci.

Myslím si, že nik nemá takú milosť ako my tu v Medžugorí. Matka Božia prichádza každý deň. Koľko milostí nám Boh dáva! Dovolí, aby Matka Božia bola toľké roky pri nás, a my ešte stále nechápeme, koľko milostí máme. Chcel by som vám povedať, že musíme otvoriť svoje srdcia, aby sa mohol Ježiš narodiť v každom z nás a aby sme pokračovali vo svojom živote s ním.

Ročné zjavenie Ivanke 25. júna 2007 v Medžugorí

„Diet'a, som na teba hr-
dá! Mamička ma poboz-
kala a zmizla. Potom mi
povedala Blahoslavená
Panna Mária toto: ‚Milé
diet'a, dnes je naše po-
sledné stretnutie. Ne-
bud' smutná, pretože
prídem k tebe vždy na
výročie zjavení. Milé
diet'a, nemysli si, že si
niečo zle spravila, a pre-
to sa ti už viac nebu-
dem zjavovať. Nie! Plá-
ny, ktoré má môj Syn
a ja, si prijala a plnila si
ich z celého srdca. Bud'
šťastná, lebo som tvoja
Matka, ktorá ťa miluje

Ivanka sa narodila 21. júna 1966. V čase prvého zjavenia mala pätnásť rokov. Jej mamička Jagoda zomrela dva mesiace pred začiatkom zjavení.

28. decembra 1986 sa vydala za Rajka Eleza. V novembri 1987 sa im narodila dcéra Kristina, v júni 1990 syn Josip a 11. februára 1995 syn Ivan. Ivanka žije s rodinou vo farnosti Medžugorie v časti Miletina.

Od roku 1981 do 7. mája 1985 mávala denné zjavenia Matky Božej. Teraz sa jej zjavuje Matka Božia raz ročne na výročie zjavení 25. júna.

Boh jej dal milosť, že počas predošlých rokov päťkrát videla v zjavení aj svoju zosnulú mamičku. Ivanka dosvedčuje, že jestvuje život aj po smrti!

O svojom poslednom pravidelnom zjavení Ivanka napísala: „Matka Božia sa ma spýtala, čo si prajem. Povedala som, že by som rada videla svoju pozemskú mamičku. Matka Božia sa usmiala a kývla hlavou. Tu som zrazu uvidela mamičku. Usmievala sa. Matka Božia mi povedala, aby som sa postavila. Vstala som. Mamička ma objala, pobozkala ma a povedala:

z celého srdca. Ivanka, ďakujem ti, že si prijala pozvanie môjho Syna a stále zostávaš pri ňom, ako to on od teba očakáva. Diet'a, povedz svojim priateľom, že môj Syn a ja sme stále pri vás, keď nás hľadáte a voláte. A preto, čo som ti v týchto rokoch povedala o tajomstvách, nehovor nikomu, kým ti nepoviem. Ivanka, milosti, ktoré si ty a tvoji bratia a sestry dostali, ešte dosiaľ nik nedostali! Po týchto slovách som sa spýtala Matky Božej, či ju smiem objasť. Len kývla hlavou. Pobozkala som ju. Poprosila som o jej požehnanie. Požehnala ma, usmiala sa a povedala: ‚Chod' v Božom pokoji!‘ Pomaly sa vzdialila a s ňou aj dvaja anjeli. Matka Božia mala veľkú radosť.“

Tohoročné zjavenie Ivanke sa uskutočnilo 25. júna 2007. V jej dome boli prítomní len manžel a tri deti. Po zjavení Ivanka povedala:

„Matka Božia ostala so mnou 17 minút, bola veselá, rozprávala mi o svojom živote. Matka Božia povedala: ‚Milé deti, prijmite moje materské požehnanie.‘ “

Posolstvá z 25. v mesiaci

25. mája 2007 – „Drahé deti! Modlite sa so mnou k Duchu Svätému, aby vás pri hľadaní Božej vôle zaviedol na cestu vašej svätosti. A vy, ktorí ste ďaleko od modlitby, obráťte sa a hľadajte v tichu svojho srdca spásu svojej duše a nasýťte ju modlitbou. Žehnám vás všetkých jednotlivo svojím materinským požehnaním. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. júna 2007 – „Drahé deti! Aj dnes vás s veľkou radosťou vo svojom srdci pozývam na obrátenie. Milé deti, nezabúdajte, že ste všetci dôležití pri tom veľkom pláne, ktorý Boh riadi cez Medžugorie. Boh chce obrátiť celý svet a pozvať ho k spásu a na cestu k nemu, ktorý je počiatok aj koniec všetkého bytia. Osobitným spôsobom, milé deti, všetkých vás pozývam z hĺbky svojho srdca, aby ste sa otvorili tejto veľkej milosti, ktorú vám tu Boh dáva cez moju prítomnosť. Chcem sa každému z vás poďakovať za obety a modlitby. Som s vami a všetkých vás žehnám. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie!“

25. júla 2007 – „Drahé deti! Dnes, v deň patróna vašej farnosti, pozývam vás, aby ste nasledovali životy svätých. Nech sa vám stanú príkladom a povzbudením do svätého života. Nech je vám modlitba ako vzduch, ktorý dýchate, a nie farcha. Milé deti, Boh vám chce ukázať svoju lásku a vy zažijete radosť, že ste moji milovaní. Boh vás požehná a dá vám plnosť milosti. Ďakujem vám, že ste prijali moje pozvanie.“

ODKAZOVÁ TELEFÓNNA SLUŽBA

Najnovšie mesačné posolstvo Matky Božej z Medžugoria sa môžete dozvedieť aj prostredníctvom našej odkazovej služby. Už od 26. dňa v mesiaci je najnovšie posolstvo k dispozícii na tomto bratislavskom telefónnom čísle:

02 / 52 92 72 10

Na toto číslo možno volať z domova i zo zahraničia za cenu obyčajných telefónnych poplatkov. Nové posolstvo, časopis a ďalšie správy môžete nájsť aj na internete na adrese:

www.marianskecentrum.sk

Drahí priatelia Medžugoria! Ďakujeme všetkým, ktorí finančne prispeli na krytie výrobných nákladov, ktoré predstavujú približne 29 Sk za jeden výtlačok tejto publikácie. K tomu je potrebné pripočítať ďalšie náklady organizácie (poštovné, nájomné, telefóny), ktoré v prepočte na jedno číslo predstavujú približne 10 Sk. Všetkým dobrodincom vyslovujeme Pán Boh zaplať!

*Dobrovoľné príspevky posielajte priloženou poštovou poukázkou, alebo priamo prevodom na náš účet v **Ludovej banke, a.s.** - expozitúra Bratislava, Jesenského ul., číslo účtu: **4 030 020 318 / 3100, IBAN: SK95 3100 0000 0040 3002 0318.***

Objednávky zasielajte na adresu:

Mariánske centrum Medžugorie, Františkánska 2, 811 01 Bratislava, Slovenská republika.

Objednávky do zahraničia sa vybavujú jednotlivo podľa dohovoru.

Zastúpenie v Českej republike: Jarmila Kristková, Denisova 10, 690 02 Břeclav.

Publikácie MCM Bratislava sú nepredajné a náklady na výrobu sa kryjú z vašich dobrovoľných príspevkov!

Telefón so záznamníkom: 02-529 641 09.

Zodp. redaktor: Dr. Marián Kečkéš

Reg. č.:1828/98

© GEBETSAKTION Maria - Königin des Friedens - MEDJUGORJE, 1153 Wien

© Mariánske centrum Medžugorie, Bratislava

***Boh chce obrátiť celý svet a pozvať
ho k spásu a na cestu k nemu, ktorý
je počiatok aj koniec všetkého bytia.***

(z posolstva z 25. júna 2007)

